

The Rebel #28 vraag 1 en 2

Het verdwijnen van seks.

14 juni 1987 PM in het Chuang Tzu Auditorium.

Vraag 1

Geliefde Meester,

Mijn seksleven is de laatste tijd erg rustig geworden. Niet dat ik geen seks wil en dat ik vrouwen niet durf te benaderen, maar het gebeurt gewoon niet.

Als ik al een vrouw benader ben ik vol mooie energie, maar als het op seks aankomt, verandert de energie. Het voelt bijna als in slaap vallen. Als ik het opnieuw probeer voelt de partner zich beledigd; ze voelt zich niet meer verbonden, en voelt dat ik haar situatie niet accepteer. Wat doe ik verkeerd? Geliefde meester, kun u me helpen het te begrijpen?

Gyan Aitito, wat jou nu overkomt is geen vloek; het is een zegen. Het is enkel je oude mind die het interpreteert alsof er iets mis is. Alles gaat goed, precies zoals het moet gaan. Seks moet verdwijnen in een vredig, speels jezelf verheugen – in een harmonie van twee stille wezens; elkaar niet ontmoetend in het lichaam, maar elkaar ontmoetend in hun zielen.

Het gaat elke sannyasin overkomen. Dwing jezelf niet iets te doen tegen wat je vanzelf overkomt. Elke dwang van jouw kant zal een hindernis voor je spirituele groei zijn.

Dit is iets wat erg belangrijk is om te onthouden, en dit zal je duidelijk maken waarom alle religies tegen seks zijn. Het was een misverstand – maar een erg natuurlijk misverstand. Iedereen die mediteert gaat door de transformatie van energie – de energie die naar beneden ging begint zich naar boven te bewegen, je hogere centra van bewustzijn openend, nieuwe geweldige ruimtes brengend aan je wezen. Maar je bent niet op de hoogte, ze zijn je onbekend; vandaar dat je bang kunt worden. En als het enkel één partner overkomt, dan zal het moeilijkheden geven. Beide mediterende partners moeten tegelijkertijd veranderen – alleen dan kunnen ze gelijke tred met elkaar houden. Anders zal de relatie stuk gaan.

Dit creëerde het idee van het celibaat. Daar men in het huwelijk ontdekte dat als één partner in meditatie geïnteresseerd raakte, het huwelijk gevaar liep. Het was dus beter er niet in betrokken te raken, niet iemands gevoelens te bezeren, en alleen te blijven. Maar dit was een foute beslissing. De juiste beslissing zou zijn geweest dat als één partner in het huwelijk of in vriendschap groeit, hij de ander helpt ook de nieuwe ruimten te ontdekken. Hij zou de andere partner niet achter moeten laten. Dit zou een enorme revolutie in het menselijk bewustzijn zijn geweest; maar omdat religies het celibaat hebben gekozen, bleef de hele wereld zonder meditatie.

En degene die het celibaat gekozen hadden – het was een gekozen iets, het was hen niet overkomen – werden seksueel pervers. Ze waren niet voorbij seks, vandaar het celibaat. Ze probeerden het op de omgekeerde manier: eerst celibaat, denkend dat dan de transformatie zou komen. Zo werkt dat niet.

Transformatie moet er eerst zijn. Dan zonder enige remming, zonder met seks te vechten, zonder seks te veroordelen, komt een transformatie uit zichzelf. Maar het komt niet door het celibaat, het komt door meditatie. En het komt niet door onderdrukking, het komt door een liefdevolle atmosfeer. De celibatair leeft in een atmosfeer van onderdrukking, geremdheid, perversie; zijn hele atmosfeer is psychologisch ziek. Dit was een fundamenteel punt waar alle religies in de fout gingen.

Ten tweede, elke mediterende heeft ontdekt dat seks begint te verdwijnen in iets dat totaal anders is – van biologie naar iets spiritueels. In plaats van dat het slaafsheid creëert, een bezetenheid, opent het deuren naar vrijheid. Alle relaties verdwijnen en je voelt, in het alleen zijn, absolute tevredenheid; een vervulling waarvan je zelfs niet had kunnen dromen.

Maar omdat mediterenden merkten dat dit, zonder enige uitzondering, gebeurde, concludeerden de mensen die wensten te mediteren foutief dat de onderdrukking van seks misschien zal helpen om hun energie te transformeren. Vandaar dat al de georganiseerde religies een leven gingen onderwijzen van veroordeling, renunciatie: een leven dat in de grond negatief is. Dit was een misvatting.

Door seks te onderdrukken kun je de energie pervers maken maar je kunt haar niet veranderen. De omkeer komt als jij stiller wordt, als je hart meer harmonieus wordt, als je mind steeds vrediger wordt. Wanneer je steeds dichterbij je wezen begint te komen, bij je binnenste centrum, vindt er uit eigen beweging zonder jouw toedoen een transformatie plaats. De energie die jij als seksueel hebt gekend wordt nu je spiritualiteit. Het is dezelfde energie, alleen de richting is veranderd. Het beweegt zich niet naar beneden, het beweegt zich naar boven.

Wat jij nu meemaakt, Gyan Atito, zal bij elke sannyasin gebeuren – zonder uitzondering. Vandaar dat jouw vraag, vroeger of later, ieders vraag zal zijn. En wanneer dat dan plaats vindt, moet de achtergebleven partner zich niet beledigd voelen maar integendeel, moet zich gezegend en gelukkig voelen dat tenminste zijn of haar geliefde of vriend(in), een prachtige ervaring is overkomen, “En ik hoop me zo snel mogelijk erbij aan te kunnen sluiten.”

Je zou moeten proberen dieper in meditatie te gaan zodat je gelijke tred met je partner kunt houden, en je samen dansend naar het ultieme doel van leven kunt gaan. Maar onthoudt, als je spiritualiteit groeit, zal je seksualiteit verdwijnen. Er zal een nieuw soort liefde zijn – een zuiverheid, een intense onschuld, zonder bezitsdrang, zonder jaloezie; maar met al de compassie van de wereld, om elkaar te helpen in de innerlijke groei.

Dus je moet niet voelen dat er iets verkeerd met je is; er is plotseling iets goed met je gegaan. Je was niet alert; het is je, zonder dat je bewust was, overkomen.

Kleine Hymie wandelde op straat met kleine Betty van vier. Toen ze op het punt stonden de straat over te steken, herinnerde Hymie zich wat zijn moeders hem leerde.

“Laat me je hand vasthouden,” bood hij galant aan.

“Oké,” antwoordt Betty. “Maar ik wil dat je weet dat je met vuur speelt.”

Elke relatie tussen man en vrouw is spelen met vuur – en in het bijzonder als je ook met meditatie begint. Dan ben je omgeven door een lopend vuur, want er gaan zoveel dingen veranderen – waar je niet op bent voorbereid, en je niet op voorbereid kunt zijn. Je gaat iedere dag, ieder moment in een onbekend gebied reizen. En het zal vaak gebeuren dat een van beiden achter zal blijven – en dat zal een intens leed voor beiden zijn.

In het begin, wanneer dit zich voordoet, zal de logische conclusie zijn dat de relatie ten einde is, dat je niet meer verliefd bent. Zeker is dat je niet meer die liefde hebt die er eerst was – die oude liefde is niet langer mogelijk. Dat was dierlijke liefde, het is goed dat deze weg is. Nu heeft een hogere kwaliteit, iets meer goddelijks de plaats ingenomen. Maar je moet elkaar helpen. Dit zijn echt moeilijke tijden – wanneer je te weten komt of je echt van je partner houdt en of de partner van jou houdt – als deze grote hiaten zich tussen jullie voordoen en je voelt dat je ver uit elkaar drijft. Dit zijn de cruciale momenten, een vuurproef, als je probeert de ander, die achter gebleven is, dichterbij je te brengen. Je moet de ander helpen om meditatief te zijn.

Natuurlijk komt het idee op om jezelf neer te halen zodat de ander zich niet beledigd voelt. Dat is een absoluut verkeerde houding. Je helpt de ander hiermee niet, je doet jezelf er kwaad mee. Een goede gelegenheid gaat verloren. Toen je de ander omhoog had kunnen trekken, heb je jezelf naar beneden gehaald.

Zit er niet mee in dat de ander beledigd zal zijn. Je doet elke poging de ander ook tot dezelfde hoogte te brengen, tot dezelfde meditatieve mind, en de ander zal dankbaar zijn, niet beledigd. Maar dit zijn niet de momenten waarop je uit elkaar moet gaan, Dit zijn de momenten waarop je – met al je inspanning -- het contact met de ander moet houden, met zoveel mogelijk compassie. Want als liefde de ander niet kan helpen om de dierlijke energie te transformeren in hogere energie, dan is jouw liefde geen liefde – niet waard liefde genoemd te worden.

Gyan Atito, dit is de situatie waar velen doorheen gaan. Maar erg weinigen hebben de moed de vraag te stellen, want het lijkt dat je met zo'n vraag je onnodig blootgeeft, je jezelf tot mikpunt maakt. Maar deze bijeenkomsten zijn er om jezelf bloot te geven. Deze bijeenkomsten zijn er niet om je problemen te verstoppen en voor jezelf te houden. Niemand is hier je vijand. Iedereen is een medereiziger. En iedereen zal dezelfde problemen tegenkomen en onder ogen moeten zien. Dus als

er een probleem zich voordoet, bedenk je niet. Vraag het onbevreesd, hoe dom je ook moge lijken door het te vragen.

Want het zal niet alleen jou helpen; het zal vele anderen gaan helpen die ook met dezelfde situatie tobben, maar niet moedig genoeg waren om er voor uit te komen. Ze proberen zelf, op een of andere manier, de situatie te regelen.

Het is geen kwestie van regelen. Het is goed dat het zijn oude vastgeroeste staat heeft verloren. Het is goed dat het ontregeld is, dat moeilijkheden zijn ontstaan. Nu hangt het van jou en je intelligentie af, hoe je de gelegenheid gebruikt – ten gunste van je groei, of ertegen. De vraag te stellen kan je helpen.

Dus twee dingen... ten eerste, onthoudt dat je geluk hebt dat seks uit je leven weg lijkt te gaan. Ten tweede, denk niet dat de ander zich beledigd voelt. Toon je hart aan de ander. Probeer niet je in de positie van de ander te brengen, maar probeer al het mogelijke om de hand van de andere vast te houden, en breng haar of hem naar de hogere staat, waar jij jezelf plotseling in bevind. Alleen in het begin zal het moeilijk zijn; spoedig zal het erg makkelijk gaan. Wanneer twee mensen samengroeien, zullen er vaak hiaten ontstaan want mensen kunnen hierin geen gelijke tred houden; iedereen heeft zijn eigen tempo, iedereen heeft zijn eigen unieke groeipatroon. Maar als je liefde hebt, kun je een weinig wachten tot de ander arriveert, en dan, hand in hand, kun je verdergaan.

Ik wil dat, mijn mensen in het bijzonder, nooit denken aan het celibaat. Als het uit zichzelf komt, dan is dat iets anders; jij bent er niet verantwoordelijk voor. En dan zal het nooit enige perversie brengen, dan zal het een grote omkeer van energieën brengen.

Vraag 2

Geliefde meester,

Kan onschuld bewust zijn van zichzelf?

Maneesha, onschuld kan niet bewust zijn van zichzelf. Op het moment dat het bewust is van zichzelf, is het niet langer onschuld; corruptie is reeds binnengeslopen, het ego is begonnen zichzelf te vormen. Onschuld weet niet dat het onschuld is. Onschuld weet eenvoudig, "Ik weet niet." Maar het is niet bewust dat dit "onschuld" genoemd wordt; op het moment dat het zich bewust wordt, is het plotseling verloren. Vandaar dat zij die zich bewust zijn van hun onschuld de grootste egoïsten van de wereld zijn.

Het ego heeft zulke subtiele manieren, dat het doorgaat langs de achterdeur binnen te komen... je kunt het vanuit de voordeur weggooiën, en het zal langs de achterkant terugkomen. En iedere keer zal het op zo'n manier komen dat je de voetstappen niet kunt horen. Het kan komen zich verbergend in nederigheid, het kan komen zich verbergend in onschuld, het kan komen zich in liefde verbergend. Eigenlijk zijn dit niet de plaatsen waar ego gevonden wordt. Maar ego kan het klaarspelen in plaatsen te leven waar het gewoonlijk niet verwacht wordt. Vandaar dat je erg alert moet zijn.

Je wordt eenvoudig stiller. Je zogenaamde kennis gaat verdwijnen – en dan komt er een moment: je weet niets. Deze staat van niets weten is genoeg. Je maakt er geen groot spirituele prestatie van; je begint niet op te scheppen over je onschuld, dat "Ik weet niets." Voorheen was je gewend alles te weten, dat was jouw opschepperij. Nu is je snoeven hetzelfde, maar nu snoef je dat je helemaal niets weet. Alleen het object van de snoeverij is veranderd, maar het ego blijft hetzelfde. Er is helemaal geen transformatie.

Kleine Hymie werd betrappt op een leugen. "Hoe verwacht je dat je in de hemel zult komen? Vroeg zijn moeder.

Kleine Hymie dacht een ogenblik na, en zei toen, "Nou ik ga daar gewoon naar binnen rennen en weer naar buiten, naar binnen en weer naar buiten, en naar binnen en naar buiten, en steeds met de deur slaand, tot ze zeggen, 'In 's hemelsnaam, kom binnen of blijf buiten' – en dan ga ik naar binnen."

Dit is onschuld – niet bewust van zichzelf, maar eenvoudige zuiverheid. Onschuld moet net als een klein kind zijn die niet bewust is dat niets weten een grote prestatie is.

Mevrouw Ronald Reagan had een loting had gewonnen in haar vrouwenclub. Tot nu toe had ze nooit genoeg over gehouden van haar huishoudgeld om eens naar een goede kapper te gaan. Dus nu wachtte ze geen moment met een afspraak te maken voor een complete haarbehandeling. Toen ze die avond thuiskwam presenteerde ze zich aan Ronald Reagan in afwachting van zijn bewondering. “Leveling,” zei hij, “nu zie je eruit als een miljoen.” “Werkelijk?” vroeg ze kalm blijvend. “Bedoel je dat ik eruitzie als een miljoen dollar?” “Nee,” zei hij vol afkeer, “als een miljoen andere vrouwen.”

De mind van een politicus kan niet liefdevol en meelevend zijn, nederig en onschuldig – zelf niet tegenover degene waarmee hij intiem verbonden is. Ook daar zal hij de geslepen rol blijven spelen – nu sprak hij op een diplomatieke manier toen hij zei, “Leveling, nu zie je eruit als een miljoen.” Deze zin is sluw, politiek, diplomatiek; het is bedrieglijk.

Natuurlijk denkt zijn vrouw, “Bedoel je dat ik eruitzie als een miljoen dollar?” En dan komt zijn geslepen mind tevoorschijn:

“Nee,” zegt hij vol afkeer, “als een miljoen andere vrouwen.”

Het zou niet in je op gekomen zijn toen je gewoon naar zijn uitspraak luisterde, “Leveling, nu zie je eruit als een miljoen.”

De onschuldige persoon is noch geslepen noch egoïstisch; niet opscheppend over zichzelf noch de andere neerhalend. Hij weet eenvoudig niets. En zonder enige vrees, en zonder enige schuld, aanvaardt hij zijn onwetendheid.

Er zijn twee mogelijkheden: of hij kan zich schuldig voelen dat hij onwetend is – want onschuld is onwetendheid – en als hij zich schuldig voelt, is dat ook deel van een gekwetst ego, beledigd ego. Of als hij heiligen en wijzen heeft horen verklaren, “Gezegend zijn zij die onschuldig zijn, want zij zullen het koninkrijk van God erven,” en hij voelt zich geweldig trots vanwege zijn onschuld, is hij opnieuw in de greep van hetzelfde ego. En dit zijn de enige twee mogelijkheden dat hij bewust kan zijn van zijn onschuld.

De derde staat is, dat hij eenvoudig weet dat hij niets weet. Dit is zuivere onschuld, en dit is wat Socrates wijsheid noemde; dit is wat de Upanishaden de ultieme staat van de ziener noemden, van iemand die weet. Dit is wat Gautama Boeddha de staat van verlichting noemde, van absolute vrijheid en ultieme stilte... zonder storing van zelfs maar de kleinste rimpeling.